

ΕΦΗΜΕΡΙΣ ΠΟΥ ΤΗΝ ΓΡΑΦΕΙ Ο ΣΟΥΡΗΣ

Είκοστών και δεύτερον αριθμούντες χρόνον
στην κλεινήν ιδρυόμεν γην των Παρθενώνων.

Ένακόσα και χίλια κι' έπτά,
ετύχιας παντού και λεπτά.

Τών θρών μας μεταβολή, ενδιαφέρουσα πολύ.

Γράμματα και συνδρομαί—άν' εύθείας προς εμέ.

Συνδρομή γιά κάθε χρόνο—ό κ τώ φράγκα είναι μ δυο.

Γιά τά ξένα όμως μέρα—δ έκα φράγκα κα' στ'ό χ έρι.

Εικοσιμία μηνός 'Απρίλη,
Βοκοπούλου φακμοί ποικίλοι.

Πούτος ένακόσα κι' όγδοντακτώ,
Πάχα του Κυρίου, κουμπουριαις, σφακτό.

**Πάθη Βοκοπούλου,
της Θέμιδος Συμβούλου.**

Ψάλλωμεν Βοκοτόπουλον,
της Σύρας άρχοντόπουλον,
Ραδάμανθόν τε κι' Αιακόν,
κι' άπόγονο δικαιοκόν
του πάλαι Φερειούτη,
που τον ποτίζουν ΰδι.

Της Θέμιδος τας έντολάς
πιστώς τας διατήρησε
κι' έδωσε χάριτας πολλές,
κι' έν τούτοις έμαρτύρησε.

Δικηγόρον Συριανόν
κι' έννομήρτωκα κλεινόν
δεύτε προσκυνήσωμεν.

Και' στ'ό Βουλευτήριον
τούτου τ'ό μαρτύριον
πάντας άνουμησωμεν.

'Ανομηνώμεν φρουρόν
της Δικαιοσύνης,
όπου χάριτας πληρών
θύμα πίπτει φανερόν
της άγνωμοσύνης.

Είς τ'ό Βουλευτήριον
ετα, λάλα πλήθη,
που σ'ε Δικαστήριον
τώρα μετεβλήθη.

'Εκει κάθε μας σωτήρ
γλωσσοκαμπαίντες,
ό δέ Ράλλης, ό πατήρ
γίνεται Πιλάτος.

Τί λαός συμφορέται,
χαλαρός Κυρίου,
κι' ό της Σύρας σύρεται
πρό του Πραιτωρίου.

'Ω των μεγάλων ήμερών!...
ας βουβαθούν οι ποηροί...
δικάζουν τούτον τον καιρόν
δικαιοκρίται γεραρόν
δικαιοκρίτην γεραρόν.

Ποίως όπιστά συμφοράς
ό Συριανός ό φοικαρές.
Γι' αυτόν κανένας οικτος,
και σήμερα' άμειλιετός
τον κρίνει κι' άπανθρώπως
καθένας γλωσσοκόπος.

'Όποια θλίψις άρρητος!
πώς κρίνετ' έμπαθός, κριτής!..
δίν ήζιώθη χάριτος
ό των χαρίτων δωρητής.

'Ός πρόβατον έπι σφαγήν
μάρτυς έσύρθη λατρευτός
και τον έγλειώζε καθείς.

Κι' ίσκι' άγέρωχον σιγήν
ό χαριτόβρυτος αυτός
και πρώτος χαριτοδότης.

'Ό Βοκοτόπουλος γελε,
καθένας τούτον άς όμη,
που θέλουν σώσει και καλά
νά τον καθίσου' στ'ό σκαμνί.

Θέλουν εξιλκατήριον
δικαιοσύνης θύμα,
και κατηγορητήριον
καλαναρχού' στ'ό βήμα.

Σήμερα μάθος οδρανός,
σήμερα μαύρη' μέρα,
κι' ό φοικαρές ό Συριανός
στακύνετ' εκεί πέρα.

Της ενομίας ή Βουλή
τόν Συριανό στακύνει,

κι'ό Θεοτόκης δέν'μιλει,
κι'έλλαλος καμαρώνει.

Σήμερα μαύρος ούρανος,
σήμερα μαύρη'μέρα,
κι'ό τῶν χαρίτων Συριανός
στρέφει πρὸς τὸν πατέρα,
πρὸς τὸν Κορφαίτη δηλαδή,βοήθειαν ζητῶν
κατὰ τῶν σταυρωτῶν.

Οἱμοί! φωνάζει γοερῶς
τῆς Θέμιδος μας ὁ φρουρός.
'Ἴδὲ τὸν ἔκακον ἀμόν,·
τὸν πάσης χάριτος γυμνόν.

Καὶ σπεύσον πρὸς βοήθειαν
αὐτοῦ καὶ σωτηρίαν,
καὶ πάταξον εὐθραϊαν,
τιμώρησον μοῖριαν.

Δέομαι τῷ Κορφαίτῃ μου,δέομαι τῷ σωτῆρι μου,
ἐμπιστοσύνης ζήτημα νὰ γίνῃ γιὰ χατῆρι μου,
καὶ μὴ μ'ἀφίγη· μόνον
ἐντὸς τοῦ Πραιτωρίου
ν'ἀνέχωμαι τὸν πόνο
τοιοῦτου μαρτυρίου.

Σὺ μὲς'στῆς τόσας μου χολαῖς
συχωροχάρτι δῶσε,
καὶ τὸν ἐν χάριτι πολλὰς
περιπεσόντα σῶσε.

Τόση δικαιοσύνη μου
δέν'βγήκε σὲ καλὸ μου,
καὶ μὴ τὴν καλοσύνη μου
'βρῆκα τὸν'διαβολὸ μου.

'Πῶς; σήμερα γενεὸ
σ'έμνα γιὰ καλὸ σου,
καὶ Βοκοτόπουλος φανὸς
'στὸν Βοκοτόπουλὸ σου.

Μὰ σὺ μαριόλος δέν'μιλεῖς
καὶ ξεροκαταπίνεις,
καὶ μόνον μου μὲ τῆς Βουλῆς
τοῦς Πραιτορας μ'ἀφίσεις.

Μήτε σκοτίζεις μὴ στιγμὴ Κορφαίτη,τὸ τσερέλο σου
γιὰ'μένα τὸν ἀστέρα σου,
μὰ πέρνεις τὸ καπέλο σου
νὰ πάρῃς τὸν ἄερα σου.

Καὶ τῶν φίλων ἡφατρία
προσπαθεῖ κι'αὐτὴ τουλοῦμι
σάν τοὺς ἄλλους νὰ μὲ κἀνῃ.

Πόση θλίψις καὶ πικρία,
ποσ καὶ Συριανὸ λουκοῦμι
δέν'μπορεῖ νὰ τὴν γλυκάνῃ.

Κι'ἀπὸ τὸ δικὸ των χέρι
'στοῦ διαβόλου τὸ τσερέρι
κάθε τόσο γράφομαι.

Πῶς κι' ἐκείνοι μ'ἀγαποῦν!·
σάν δὲν ἔχουν τί νὰ ποῦν
βγάζουν ὅτι βάρφαμι.

Τὸτ'έκεινφ τῷ καιρῷ,
τῷ καθ'ἕλας σοσάρφ,
ὀπου μέσα'στας κλεινὰς ἤλιθας Βασιλεῖς,
ἀναψαν πολλῶν ρητόρων καθὼς λένε τὰ καντύλια,
καὶ γιὰ κάποιον νταυλαμπῆ λόγος ἔγινε πολὺς,
ποῦ τῶν κοριτσῶν τῆς τσέπας ἔφαχνε νὰ'βρῆ καντύλια.

Τόνον ἔπεραν ὀργίλον
καὶ'στῆς Θέμιδος τὸν στόλον
ἔφαλαν ἔχθροὶ καὶ φίλοι
μὲ μονότονο τροπάρι
πῶς νὰ δόσῃ τώρα χάρι
'στὸν παππᾶ μὲ τὸ καντύλι.

Λόγ'ἠκούσθησαν τραχεῖς
κι'ἔλεγον ἐδῶ κι'έκει:
ὁ παππᾶς μας ὁ παχὺς
ἔφαγε παχειὰ φαχῆ.

Κι'ἔδειχνε καθένας φρίττων
εἰς τὸν ἀνδρα τῶν χαρίτων
τὸ καντύλι τοῦ παππᾶ,
πλὴν ἐκεῖνος σιωπᾶ.

Μὰ καὶ μὲ τὸν Γιαννουκάκη
ἴσα μ'ἔνα φουντουκάκι
τοῦχουν τὴν καρδιά φαρμάκι.

'Ἐκείνφ τότε τῷ καιρῷ,
τῷ κατὰ πάντα σοσάρφ,
ἐφάνη πάλιν τρομερὸς κι'ὀξύθυμος ὁ Ράλλης
κι'εἶπε'στὸν Βοκοτόπουλον μετὰ φωνῆς μεγάλης
καὶ πορφυρᾶς ἐξάψως· τάδε τὰ τραγικά:
ἀν ἔειψερ κι'ὁ Βασιλεὺς ὀλίγα νομικά,
δὲν θὰ μπορούσες Ὑπουργὸς μηδὲ στιγμὴν νὰ μείνης,
καὶ τὸ φρικτὸν διάταγμα τῆς χάριτος ἐκείνης
βειβαίως κατὰ πρόσωπον θὰ'στὸ πετοσο'ἔμφρόνως
καὶ σὲ'ἀπ'τὸ παράθυρο θὰ'γυρᾶμιζε συγχρόνως.

Τοιαῦτα τοῦτου λέγοντος
καὶ τοὺς παρόντας φλέγοντος,
κάποιος ἐγγίλας διελᾶ,
κι'ὁ Ράλλης εἶπε: ποῖος γελᾶ
χωρὶς'ντροπή,χωρὶς αἰδῶ;
ἄς ἔλθῃ μπρὸς μου νὰ τὸν'δῶ.

Καὶ τὰ μαλλιά του'σῆκωσε'στ'δλόγῳ σου κεφάλι
σημεῖον πῶς τὸν ἔπασαν τὰ νευρικά του πάλι,
καὶ φόβφ συνεσχέθησαν καὶ τᾶχαν σάν χαμένον,
κι'ἐκείνον τὸν γελᾶσαντα τὸν'πῆγε τρία κι'ένα.

Οὐ μὴν γελῶν ἐφάνη
κι'ὁ χαριτοβριθὴς
ὁ πόσον ἀπαθὴς,
καὶ δι'αὐτὸ καθὲς
δικαίως ἐξέμεινε.

Κι'ὁ Ράλλης εἶπε τότε:βαβαὶ τῆς ἀφροσύνης!
ἰδοὺ γελᾶ κι'ὁ γίγας ὁ τῆ; Δικαιοσύνης!

Ἔμελλε γὰρ τοῦτον λέμε
ρεντίκολα πολλά,
ἔμελλε γὰρ τοῦτον Κλάιμα,
κι' ὅμως αὐτὸς γελᾷ.

Ἐφρόαπτε κι' ἐμάεινε τὸ φοβερὸν Κριτήριον
μὲ τοὺς ὀργίλους δικαστὰς κι' ἐκείνους τοὺς Πιλάτους,
ποῦ' ἔρχασα κι' ὁ Πετμεζᾶς πῶς εἶναι Βουλευτήριον
κι' ἐνόρκους ἀπεκάλεσε τοὺς Βουλευτὰς τοῦ κράτους.

Κι' ἠκούσθη καγχασμὸς ἐκεῖ
κι' ἐπέφραξε ρητορικὴ
τὰ μάλα δικηγορικὴ,

καὶ πρὸς λιμένας ἀσφαλεῖς ἡ Θέμις εὐδόηθη,
καὶ μοναχὰ ποῦ φάσκελο κανένα δὲν ἰδέθη.

Ἐκείνην τότε τῆ καιρῶ,

ἐν Ἀπριλίῳ φλογερῶ,
ποῦ κυβερνοῦσε τοὺς Ρωμηοὺς ὁ μέγας Κερκυραῖος
κι' ὑπερπυρρῶντο μυκάλα,
κι' ἐπρόβαλε δειλὰ δειλὰ
ὁ πρῶτος ὁ κορίσις.

Παραλαβόντες μερικοὶ
εὐέξκαπτοι καὶ γεμικοὶ
τῆς Θέμιδος τὸν μύστην
τὸν καταδιωκόμενον,
κατὰ τὸ δὴ λεγόμενον
τοῦ βγάλαινε τὴν πίστιν.

Κι' ἦλθαν πολλοὶ τῶν Βουλευτῶν
εἰς ἴδιον δωμάτιον,
καὶ τὸν ἐνέδυσαν αὐτὸν
μὲ πορφυροῦν ἱμάτιον,

σημειοῦν δὲν ἔντροπα καὶ ἐκείνους γὰρ τῆς χάριος,
ποῦ τοῦφεραν τρομακίσις.

Καὶ μαρτυροῦν στέφανον λαμπρὸν περιεβλήθη
κι' ἠπόρσαν τὰ πλῆθη,

καὶ κάλαμον ἐπέθηκαν ὅτῃ δεξιᾷ αὐτοῦ
χαρίτων διατάγματα φιλάνθρωπα νὰ γράφῃ,
κι' ἐκείνος ἀπαθέτατος πρὸ κάθε σταυρωτοῦ
πρὸς τὴν μητέρα Θέμιδα φιλομειδῆς ἐστράφη,
κι' ἄφες αὐτοῖς, ἐφώναξ, μόνον καιρὸ νὰ χάνουν,
ἄφες αὐτοῖς, οὐκ οἶδας τί λένε καὶ τί κάνουν.

Καὶ πρὸς ἐκείνους ἄς δοθῇ Βοκοτοπούλου χάρις,
εἶπε γουσιετῶν,
καὶ σπόγγον ὄξους περιθεῖς καλάμω Καφαντάρης
ἐπότιζεν αὐτόν.

Ὁ λειτουργὸς ὁ προσφιλεῖς
χολὴν ἐγεύθη κι' ὄξος,
οὐ μὴν δεδῶσασ' ἐν πολλοῖς
περιφανῶς κι' ἐνδόξως.

Ὁ φιλάνθρωπου χάριτος τοὺς πάντας ἀξίω
μὲ τὴν ἀπολογίαν του πᾶς ἀκούε ἐκάλει,
κι' ὁ Γρανουκάκης σὺν αὐτῷ παρῆν ἐκ δεξιῶν
κι' εἶς εὐωνύμων ὁ παππᾶς μὲ κοριτσιοῦ μαντύλι.

Κι' ἀνέκραζαν γουσιετῆς:
μέγας ὁ δικαίος κριτής.

Χαίρε, χαρίτων πάροχος, χαίρε, χαρίτων βρώσις,
κι' εἰς ἄλλους χέριν σὰν κι' αὐτοῖς ὁμοίαν νὰ χάρισῃς.

Σιγῶν ἐδέχθη χλευασμοὺς
κι' ἠνοήθησαν πρὸς σαρκασμοὺς
χειλῆ πολλῶν σαρκαστικὰ,
ὅταν στὸ βῆμα τῆς Βουλῆς
τῆς δικῆς τῆς ἀμαρτωλῆς
ἐδάβαξ τὰ πρακτικὰ.

Βουλῆς τὸ καταπέτασμα εἶς δύο διεσπάργη
κι' ἔφριξε κόσμος κεχηνὸς
ὅταν ἐδέλασαν δεινὸς
οἱ τῶν κομμάτων τράγοι.

Μά και σεις μὲς τῆς Θέμιδος διέσεις τὸν νοῦ των
 κ' ἰδοῦσθαι τὸ κράτος,
 ὁπότεν σὺν Πιλάτος
 ὁ Ράλλης τοῦ ἐρώτησε: τί νὰ ποιῶσω τοῦτον;
 καὶ πάντες ἄρον ἔκραζαν κ' ἄμειως σταυρωθήτω
 καὶ χάρις ἔστω ἀσύγνωστον συγγνώμης μὴ δοθήτω.

Ὁ γλῶσσαν ὀμιλῶν ἄβραν
 μὲ λόγῃν γλώσσης τὴν πλευρὰν
 βαθέως ἐκεντήθη.

Κι' εὐθέως χάρις ἐξ αὐτῆς
 δικαιοσύνης λατρευτῆς
 διέρρησε ἑστὰ πλήθη.

Ὅτ' ἐκ τοῦ θήματος ὠχρὸν
 οἱ φίλοι σὲ καθεῖλον,
 κι' εἶδες ἑστὰ πάθη σου φυγρὸν
 τὸν ἕνα κ' ἄλλον φίλον,
 τότε συνεκινήθησαν καὶ τὸν ἔγθρων τὰ πλήθη,
 τότε κ' αὐτὸς ὁ Φασουλῆς μεθ' ἕλων ἐλυπήθη,
 κρυφίως δ' ἐφιδύρισε ἑστὸν φίλο Περικλέτο:
 ὁ πρῶτος ἀναμάρτητος τὸν λίθον του βαλέτω.

Ὅποτεν συγκατένευσε ὁρθὸς νὰ σηκωθῆς
 καὶ ν' ἀπολογηθῆς,
 τότε κ' ὁ Κόντης εἶλεγε: δόξα κ' ἔμοι καὶ πᾶσι
 καὶ τῇ μακροθυμίᾳ σου καὶ τῇ συγκαταβάσει.

Κι' ἔταν ἐλάλει εὐφραδῆς, μὰ κ' ἔταν ἐσιώπας
 καὶ Φαρισαίου; ὠκτερες καὶ Γραμματεῖς κυνώπας,
 σοῦ ἴφωναξαν: φιλάνθρωπε, πρὸς καταδίκην σου,
 κ' ὁ Ράλλης τὸ χερουδικὸ πολὺ ψηλὰ τὸ πῆρε.

Κι' ὁπότεν εἶπεσ διὰ σοῦ πὸς ἄγαθὰ καὶ ποκα
 ἐδόξασαν τὴν Θέμιδα, πάντες ἐβόων τότε:
 δόξα τῇ χάριτι τῇ σῆ καὶ τῇ φιλάνθρωπιᾳ,
 κ' ἔχασκαν Κεντηρίους καὶ νόμων στρατιώται.

Βοκοτοπούλου θρήνος ψαλλόμενος ἐρρίνως.

Τῆς Θέμιδος ὁ μύστης
 ἀπὸ τὴν κάθε σπειραν
 ἐδέχθη μαστιγώσεις,
 χορτάτοι δὲ καὶ νήστεις
 ἑστὸ χέρι τὸν ἐπῆραν
 μ' αὐτὰς τὰς ἀθώωσεις.

Τὶ μάρτυς πολυτλήμων ἰ
 διὰ συνήθη κλέη
 σκληρῶς κατηγορήθη.
 Τέτοιος παντελειῶμων,
 παντοῦ δωρῶν ἔλην,
 πῶς δὲν ἀντελεήθη;

Μὲ τὰ χαρίσματά σου
 καὶ μὲ τὰς χριστάς σου
 ἐκίνησε τὸν φθόνον,
 βγάζει τὸ κόμμα λαδι
 καὶ γινεσαι σμαδι
 γλωσσῶν δικαιοκτόνων.

Κάθε φθόνον βερέμης
 καὶ τὸ μικρὸν σου λάθος

ὡς φοβερὸν τὸ κρίνει,
 ἀλλὰ κ' ἡ μήτηρ Θέμις
 τὸ σὺν ὄρωπα πάθος
 μητροπρεπῶς ἰθρήνει.

Ὡ σὺ χαρίτων φρέαρ,
 δικαιοσύνης ἔαρ,
 ποῦ σου, καλέ, τὸ κάλλος;
 Κι' ὁ πρῶην μελανεῖμων
 πῶς ἔγινε λευχείμων,
 ῥωτοῖσε κ' ἕνας κ' ἄλλος.

Κι' ἡ μυροφόρος Σύρα
 ἔρρανε μὲ τὰ μύρα
 μυστην ἐκ τῶν ἐγκρίτων,
 μὰ κ' ὁ παππᾶς ἐκεῖνος
 ἰθρήνει σέ, τὸ σαφὸς
 καὶ τῶν τριῶν Χαρίτων.

Ἄλλ' ἂν πιστὸς ἑστούς νόμους
 σιγῶν ἐδέχθη μώμους
 καὶ σκόμματα σκληρά,
 πλην τέλος διεσώθη
 καὶ πρὸς αὐτὸν ἐδόθη
 χάρις σιωπηρά.

Κι' ἂν ἤνοιξαν δριμέα
 κατὰ τοῦ δικηγόρου
 τῶν ἀσθεῶν τὰ χεῖλη,
 πλην ἔγινε σημαία
 Θέμιδος ἀθλοφόρου
 τραγῳπάππα μαντύλι.

Κι' ὁ μὲν ἐξιλεώθη
 κ' αὐτὸς ἐδικαιώθη,
 κ' ὁ κόσμος δὲν ἐγάθη.
 Διὸ σὲ προσκυνοῦμεν
 καὶ πάντες ἀνυμνοῦμεν
 τοῦ Συριανοῦ τὰ πάθη.

Τὸ τί σημαίνει κρίνειν
 Ρωμῶν δικαιοσύνην
 τὸ ζέρω κ' ἀπὸ πέρου,
 καὶ μὲ ψυχὴν γενναίαν
 φιλάνθρωπιαν νέαν
 σῆ δώρησον ἔγεραι.

Καὶ κατὰ τὴν ποικιλίαν,
 μ' ἄλλους λόγους ἀγγελίας.

Ἄκτινες, νέον ἐκδοθὲν ἐν Κωνσταντινουπόλει
 λαμπρὸν Ἡμερολόγιον, μπαξές καὶ περιδῶλι.

Καὶ τὸν Ἄλογογατρὸ Πέτρον τοῦ Κωνσταντινίδου
 σ' ἔλους σας τὸν συσταῶ, συμβουλὰς γὰρ ἴσα δίδει.

Τοῦ Δέλτ' Ἀναγνώστου μὲ κάλλος περιστῶν
 πολῦτιμον βιβλίον περὶ τῶν Μελισσῶν.

Ἐμπορος γνώστης τῶν ἐδῶ κ' ἔλικ τῆς Ὑδρογειοῦ,
 Σωκράτης ὁ πασιγνώστος, ὁ Παπαγεωργίου,
 μὰς ἔλεε ραδιόντατος ἀπὸ τὴν Ἑσπερίαν
 μὲ τῶσων θαυμαστῶν συμῶν ἐπιζήλων σωρείαν
 πρὸς νέον πάλιν πλουτισμὸν τῶν δύο γνωστοτάτων
 αὐτοῦ Καταστημάτων,
 ποῦ σ' τοῦ Σταδίου τὴν ἐδὸν κάνουν σουτὲ μεγάλο,
 τὸ πρῶτο δώδεκ' ἀριθμὸς, σαρκαντατρία τέλλο.